

РЕШЕНИЕ

№ 6181

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4904** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 62, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Д. Г. Г. срещу Заповед № Л-2010/14.05.2020 г., с която е наредено лишението от свобода да бъде преведен в З. към затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

В жалбата е посочено, че се иска отмяна на оспорената заповед, тъй като лишението от свобода се чувства добре в Затвора - С., където по настоящем търпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“, чака да започне работа и счита, че не следва да бъде преместван в З. към Затвора – [населено място].

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – в съдебно заседание по делото се представлява от процесуален представител, който оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Д. Г. Г. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място] в размер на 3 години и 6 месеца по НЧД № 148/2020 на СГС (приета за изпълнение присъда на Република Ч.), с начало 12.02.2020 г. и зачетен пр. арест от 25.08.2017 г. до 12.02.2020 г. с първоначално определен общ режим в З..

С оспорената Заповед № Л-2010/14.05.2020 г. на основание чл. 58, т. 3 и т. 3.3 от

Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главния директор на ГДИН е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в З. към затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Според мотивите на заповедта, лицето е с постоянен адрес на територията на [населено място]. Това се установява и от представена административна преписка.

При така установената фактическа, обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 от АПК, във връзка с чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, видно от приложената по делото заповед за компетентност.

Същата обаче е незаконосъобразна, тъй като противоречи на материалния закон - не е налице никоя от посочените в чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС хипотези, в рамките на които е ограничено упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от един затвор в друг. От цитираната нормативна регламентация следва изводът, че постоянният адрес на лишеното от свобода лице не е предвиден самостоятелно като релевантно основание за преместването.

Съгласно чл. 58, т. 3 от ЗИНЗС, осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, като в затворническите общежития от открит тип се разпределят осъдените с първоначално определен общ режим.

Съдът счита, че цитираната в оспорената заповед норма на чл. 58, т. 3 от ЗИНЗС е неприложима, тъй като постоянният адрес на осъдения би бил от значение при първоначалното му настаняване в съответното място за лишаване от свобода за изтърпяване на наложеното му наказание. Доколкото делегираната компетентност по чл. 58 от ЗИНЗС се свежда единствено до определяне от главния директор на ГДИН на реда за разпределение на осъдените в местата за лишаване от свобода при тяхното настаняване в затворите и затворническите общежития за изпълнение на наказанието "лишаване от свобода" и с оглед изричната нормативна уредба по чл. 62 от ЗИНЗС, както и предвид липсата на предвидена в закона възможност с акт на Главния директор на ГДИН да се регламентират други, непредвидени в закона основания за преместването на лишените от свобода от един затвор в друг, следва изводът, че Заповед № Л-919/08.03.2017 г. на Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията", в изпълнение на която е посочено, че е издадена обжалваната заповед, не може да бъде релевантно основание за упражненото правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС.

Същата би могла да бъде основание за преместване на лицето единствено при условията на т. 5 на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, но мотиви във връзка с чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС не са изложени, нито пък посочената разпоредба е цитирана в текста на заповедта. Цитирана е разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗИНЗС, която е отменена към датата на издаването на атакувания акт, като фактически основания по ал. 4 в него не са изложени, за да се приеме, че е налице техническа грешка. А съгл. текста на чл. 58 от ЗИНЗС наличието на условието по чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС следва да е кумулативно, като с оглед чл. 62, ал. 1, т. 5 от ЗИНЗС следва да бъде взето предвид и желанието на осъдения.

В случая, е следвало да бъде приложена нормата на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, според която преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията": 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа – при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода; 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

Видно от административната преписка, от жалбоподателя е подадена молба за преместване, тъй като постоянният му адрес е в [населено място]. По преписката се съдържат и данни, че постоянният адрес на жалбоподателя е [населено място], но това не е достатъчно основание да бъде приложен чл. 62, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, тъй като разпоредбата предвижда преместването на лишен от свобода от един затвор в друг да се извърши по молба на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които поддържа контакт. Необходимо е кумулативно да са налице и двете предпоставки – подадена молба от лишения от свобода и промяна на постоянния адрес на неговите близки или на лицата, с които той контактува. По делото не са ангажирани доказателства за промяна в постоянния адрес на лицата, посочени в разпоредбата, поради което тя не следва да бъде прилагана.

С оглед изложеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 62, ал. 3 то ЗИНЗС, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Г. Г. Заповед № Л-2010/14.05.2020 г., с която е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в З. към затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ:

